

The background of the book cover is a textured, mottled mix of red and yellowish-brown, resembling blood splatters or dried paint. In the upper half, there are two silhouettes: a large black one on the left and a smaller white one on the right. The black silhouette is of a person with their arm raised, holding a long, thin object. The white silhouette is of a person standing and facing right.

Lucie Vanková

Vnitřní potřeba

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Lucie Vanková © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-213-3

Obsah

- 1. Zahrádka 23**
- 2. Eddie**
- 3. Někdo se znalostmi anatomie**
- 4. Bez alibi**
- 5. Podvod**
- 6. Jen pár fotek**
- 7. Pardon, spěchám!**
- 8. Ještě se uvidíme**
- 9. Nejvyšší priorita**
- 10. Pravá, levá, levá, pravá**
- 11. Nemáš svůj den**
- 12. Doznání**
- 13. I bez ní**
- 14. Informační embargo**
- 15. Třetí vzkaz**
- 16. Jsme muž a žena**
- 17. Julian Reich**
- 18. Oběť si to způsobila sama**
- 19. Jestli chceš, tak ti ho vrátím**
- 20. Okamžitá pracovní neschopnost**

1. Zahrádka 23

V domě na okraji města hrála tichá hudba, v krbu praskal oheň a z hrnku plného černého čaje, na jehož hladině plaval plátek citrónu, se kouřilo. Za okny byla tma a padal sníh. Padal už třetí den v kuse. Byl by to idylický večer, kdyby se v kuchyni na stole nerozzvonil telefon.

Majitelka mobilu se podívala na displej a viděla velmi známé číslo. Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že by hovor nepřijala, ale velmi dobře věděla, že volající by si ji našel i jinak. Povzdechla si a jedním pohybem prstu po displeji hovor přijala.

„Angelová,“ ohlásila se do telefonu.

„Dobrý večer, paní komisařko. Omlouvám se, že vás ruším,“ uslyšela z telefonu hlas mladého muže.

„Gregu? Doufám, že mi chcete jen popřát dobrou noc.“

„Bohužel. Máte případ, Lauro.“ Greg Malkin, asistent vrchního komisaře na kriminální policii právě sdělil Lauře Anglové z oddělení vražd, že je povolána k novému případu.

„Mám volno.“

„Já vím, ale vrchní komisař na to pověřil vás.“

„Sakra. O co jde a kde to je?“ zeptala se s povzdechem.

„Mrtvola v zahrádkářské kolonii. Komisař Zegler už je na cestě.“

„Mrtvola v zahrádkářské kolonii? Sakra! To bude určitě nějaký bezdomovec a hodí to na mě? To si děláte srandu! Proč zrovna já?“

„Mrzí mě, že si musíte nabourávat volný víkend. Pošlu vám do zprávy přesnou adresu,“ řekl Greg a zavěsil.

Laura se podívala z okna. Neměla ráda sníh, neměla ráda zimu a neměla ráda mrtvoly venku v zimě a ve sněhu. Neměla ráda ani mrtvoly v horku anebo ve vodě.

Tento víkend měla mít volno. Její manžel měl sice službu v nemocnici, ale moc ráda si udělala víkend jen sama se sebou. Chtěla ležet ve flanelovém pyžamu u krbu, číst si knihy, které neměly s její prací nic společného, pít litry čaje, jíst domácí jídlo, dát do kupy svůj zevnějšek a sledovat přihlouplé seriály v televizi. Rozhodně nechtě-

la pobíhat ve sněhu až po kolena po zahrádkářské kolonii a zjišťovat smrt, když je to v tomto počasí evidentní. Bezdomovec se jistě vloupal do nějaké zahradní chatky a umrzl tam.

Zhluboka se nadechla a vydechla. Její kroky směřovaly do koupelny, kde si z obličejce smyla brčálově zelenou masku na stažení pórů pleti. Své rubínově červené vlasy stáhla do ohonu a na líčení se v tuto večerní dobu vykašlala velmi ráda. Následně ze sebe shodila pyžamo, oblékla si džíny, pod ně teplé punčocháče a černý rolák. Vzala si vše potřebné, hlavně zbraň a doklady. V předsíni si obula kozačky až pod kolena bez podpatků, do kterých si zastrčila kalhoty, aby je neměla od sněhu promočené. Oblékla si svůj olivově zelený kabát, kolem krku si omotala černou šálu, na hlavu si nasadila černý baret a odcházela z domu. Došla ke svému zasněženému autu. Tam se otočila a vrátila se domu. Slušivý baret vyměnila za teplého kulicha.

Koštětem shazovala desítky centimetrů sněhu ze svého auta a nahlas u toho nadávala. Když auto konečně očistila, nasedla do něj a nastartovala, tak se potýkala s nánosem sněhu, který silničáři shrnuli ze silnice přímo k jejímu autu. Chvilí jí trvalo, než tím projela, ale podařilo se to. Byla to dobrá řidička, i když občas měla problémy s orientací a světovými stranami. Levá pro ni byla pravá, západ východ a jih sever.

Zahrádkářská kolonie ležela v severním Schwabingu. Byl to velký kus pozemku, rozdělený na jednotlivé parcely a jednotlivé zahrádky. V létě to tam žilo nájemníky, které tvořili především penzisté z bytových domů. Ti si na svých kousíčkách půdy pěstovali zeleninu, drobné ovoce a někteří i slepice. K některým zahrádkám patřila bouda na nářadí, k jiným zase zahradní domek, ve kterém se při teplém počasí dalo přespát. Teď uprostřed hluboké zimy sem zašel občas někdo jen proto, aby své zahrady a jejich boudičky a domečky zkontroloval.

Hned u vjezdu do kolonie zastavil Lauru hlídkující policista. Laura mu svůj průkaz jen přimáčkla na okénko. Policista přikývl a rukou ji ukázal směr – rovně a pak vpravo. Laura mu ukázala zdvižený palec, že pochopila a rozjela se. Na určeném místě zaparkovala svou malou, hráškově zelenou Mazdu vedle BMW svého kolegy. Vystoupila a ihned si omotávala šálu pevně kolem krku a kabát si zapnula na všechny knoflíky, i když byla zvyklá si první a poslední nechávat rozepnutý.

„Komisařka Angelová,“ ukázala policistovi v chlupaté beranici a s červeným nosem svůj průkaz.

„Ano, dobrý večer,“ nadzvedl ji bezpečnostní pásku zakazující vstup nepovolaným na místo činu.

„Tak kde je ten umrzlý bezděk?“

„Bezdomovec? No, asi vás ještě nikdo neinformoval,“ řekl a Laura Angelová, štíhlá žena se sto šedesáti centimetry, vstoupila na zahrádku číslo 23.

Celý pozemek měl rozlohu zhruba 380 metrů čtverečních. Rozdělovala ho kamenitá cestička, která byla nyní schována vrstvou sněhu. Na konci zahrady byla chatička. Vedle ní nyní postávalo několik lidí.

„Dobrý večer, tak mi ukažte toho zmrzlého,“ slovo bezdomovce ji uvízlo na rtech.

„Neřekl bych, že je zmrzlý,“ poznamenal jeden z kriminalistů, který celé místo činu fotografoval.

„Jé, Lauro, ahoj. Ty už jsi tu?“ zeptal se jí muž, který právě vyšel z chatky. Byl to její kolega Frank Zegler.

„Co to má, kurva, znamenat?“ dívala se na mrtvé lidské tělo jako všichni.

Bylo to tělo mladého muže. Ležel na břiše, nohy i ruce roztažené. Měl na sobě tmavé džíny a černou bundu s kapucí. Bundu měl ale roztrženou a vyhrnutou až nad lopatky. V oblasti beder měl dlouhý řez a kůži i svaly rozhrnuté na obě dvě strany. Všichni tak viděli do jeho těla. Ti se zkušenějším okem poznali, že mu chybí ledviny.

„Tohle narušilo naše volno,“ promluvil Frank. Sto osmdesát centimetrů vysoký brunet s pronikavě modrýma očima a třídním strništěm na tváři.

„Víme totožnost?“ zeptala se a stále se dívala na mrtvé tělo.

„Zatím ne. Peněženku u sebe nemá, ale třeba ji má ve vnitřní kapse bundy. Uvidíme, až přijede doktor a otočí ho.“

„Kdo ho tu našel?“

„Jeden bezdomovec. Přišel prý dírou v plotě. Ten kluk možná vrátky. Byly otevřené, když jsme přišli.“

„Kde je ten bezdomovec?“

„Už ho odvezli k nám.“

„To se mu hodí, dají mu najíst i napít a ještě bude v teple. Našla se vražedná zbraň?“ zeptala se Laura a sklonila se víc nad tělo.

„Našlo se tu tohle,“ řekl a podal ji v plastikovém sáčku zapečetěné kladivo. Zcela obyčejné a běžné.

„Kladivo? Ti vrazi nejsou vůbec kreativní,“ zavrtěla Angelová hlavou.

„Ten kluk dostal ránu do spánku. Má prokrvácenou celou čepici a kladivo leželo asi metr od něj.“

„Jo, tak jo,“ řekla Laura a podívala se na jeho čepici, která byla na spánku nasáklá krví. Byla to čepice v barvě khaki. „Co patolog?“

„Je na cestě. Ten sníh zasypal všechny cesty a hlavně i všechny stopy. Máme toho málo,“ řekl Frank a Laura přikývla.

„Snad nám patolog řekne víc.“

2. Eddie

Edward Neumann, nový soudní lékař, dorazil na místo činu chvilku po tom, co se po něm Laura sháněla. Mladý lékař Eddie, jak se mu říkalo, byl štíhlý a vysoký. Dlouhé hnědé vlasy měl spletené do dredů a ve spodním rtu měl piercing. Na sobě měl dlouhou prošívanou bundu tmavě oranžové barvy. Tu si ale po vystoupení z vozu vyměnil za černou pracovní bundu, jež měla na zádech název Koroner. Z druhé strany vozu vystoupila vysoká blondýna v růžové bundě s bílým kožíškovým lemem na kapuci a chlupatých sněhulích.

„Zdravím. Krásné počasí, což?“ pozdravil lékař, když přišel k Laure a Frankovi.

„No, to tedy vskutku je,“ vydrkotala ze sebe Laura, neboť už jí byla zima.

„Dnes jste si přivedl posilu?“ zeptal se Frank a blondýnu si prohlížel.

„To je Tina, je to studentka medicíny,“ odpověděl a společně s Tinou v chlupatých botách začali ohledávat mrtvolu.

„Eddie? Kolik už jste ohledával těl?“ zeptal se Frank, když doktor sledoval.

„Jako asistent patologa spousty. Jako patolog je tohle moje dvacátá,“ odpověděl, aniž by mrtvé tělo přestal prohlížet. Frank si něco zamumlal pro sebe a šel se podívat raději na díru v plotě.

Neumann stáhl mrtvému čepici a vložil ji do sáčku, který mu ihned přistrčila jeho snaživá studentka. „Otočíme ho,“ zaslechla Laura, když se šla podívat do chatky. Byla to obyčejná chata k letnímu pobytu. V přízemí malá kuchyňka s plotýnkovým vařičem a plastový stůl se čtyřmi židlemi. Horní patro bylo pouze na přespání. Na zemi ležely matrace, teď přes zimu obalené igelitem. Nejen po zahradě, ale i uvnitř chaty se pohybovala spousta techniků v ochranných oděvech, kteří se snažili najít jakoukoliv i sebemenší stopu. Bylo půl desáté večer a toužila po vaně plné horké vody. Šla za Frankem, který poklekl u díry v plotě.

„Máš něco?“ zeptala se ho.

„Pár vláken se tu zachytilo. Asi jak tím někdo prolézal.“

„Bezdomovec nebo vrah? Pokud není vrahem bezdomovec.“

„Uvidíme, ale pochybuji, že bezdomovci umí odebírat lidem led-viny.

„Komisaři, něco pro vás mám,“ volal na ně patolog. Frank k němu přiběhl zrovna ve chvíli, kdy oběti vyndával peněženku z přední kapsy džínů. „Díky. Vezmu si to,“ řekl a natáhl k Eddiemu ruku v modré, latexové rukavici. Otevřel peněženku tak, aby dovnitř viděla i Laura.

„Žádné doklady,“ řekla.

„Ale má tu stovku, takže o loupež nešlo,“ řekl Frank.

„Většina chlapů nosí peněženku v zadní kapse. On ji měl v přední kapse bez dokladů,“ řekla Laura.

„Myslíš, že mu je někdo vzal, abychom měli problém s identifikací a pak mu ji vrátil do přední kapsy?“

„Možný to je,“ řekla a dívala se, jak oběť zabalují do černého pytle. Byl to mladý muž se světlými vlasy a výraznými lícními kostmi. „Byl ještě hodně mladý,“ poznamenala.

„Jo,“ řekl a uložil peněženku do uzavíracího, průhledného, polyetylenového sáčku. Laura mu v nestřeženou dobu sáhla na zadek.

„Ježíši, Lauro, co děláš?“ vyjekl Frank. Tohle mu Laura nikdy předtím neudělala.

„Zkouším, jestli máš taky peněženku v zadní kapse.

„Určitě?“ zamrkal na ní jedním okem.

„Určitě,“ řekla, stáhla si rukavici a zamávala mu před očima snubním prstenem.

„Mám ji v náprsní kapse, kdyby sis chtěla sáhnout a přesvědčit se, tak ať jdeš na jistotu a neohmatáváš mě tu celého.“

„A co bych z toho asi tak měla?“

„Jdu to uložit,“ povzdechl si Frank a odešel předat technikům peněženku oběti.

„Eddie? Myslíte, že byste mi mohl říct dobu smrti?“ přišla za ním Laura opatrně. Za dobu, kterou na oddělení vražd dělala, tak zjistila, že na tuhle otázku jsou patologové hákliví. Eddie zvedl hlavu od těla a podíval se na Lauru. „Alespoň přibližně?“ usmála se na něj tím nejžářivějším úsměvem, jaký dovedla vytvořit na svém zmrzlém obličej. Spíše to byl škleb zeleného Grinche.

„Podle teploty v konečníku, teploty vzduchu, sněhu, toho co měl na sobě oblečené a podle posmrtné ztuhlosti bych to hodně hrubě odhadoval na pátou nebo šestou večerní.“

„Dnes?“

„Ano. Víc vám řeknu až po pitvě,“ řekl směrem k Lauře a pak se otočil zpět k tělu. To už bylo naložené na nosítkách. „Dám vám vědět, až bude pitva hotová!“ houkl na ně Eddie a doprovázel nosítka s mrtvolou k dodávce. Laura jen pokývala hlavou.

„Vím přibližnou dobu smrti,“ řekla komisařka svému kolegovi. „Odhaduje to na pátou večerní.“

„Dnes?“

„Ne, na Tři krále.“

„Hmm. Odhaduje? Táhleten Einstein?“ zamračil se a podíval se na Edwarda, jak nastupuje do vozu.

„No, je tu zima a sněží čím dál tím víc. Bude to mít těžké.“

„Jo, jen ať se snaží.“

„Co ti na Eddiem vadí?“

„Je divný. Už jsi někdy viděla doktora s piercingem a dreadama? Je to nechutný.“

„Nebud' tak úzkoprsý,“ šťouchla do něj loktem, ale přes silnou bundu a svetr skoro nic necítil. „Navíc, mrtvolám je to jedno, jak vypadá.“

„Vsadím se, že má v márnici v jednom z boxů schovanou travu.“

„Alespoň s ním bude zábava. Zhulená v márnici jsem ještě nebyla.“

„Ach jo,“ povzdechl si. „Celý je to divný. Tomu klukovi chyběly ledviny,“ řekl a promnul si bradu. „Že by rituální vražda?“ řekl s nadávkou a několikrát po sobě rychle zvedl obě obočí.

„Rituální vražda? Ty jsi už dočetl ten Zlatý Pentagram od Michaela Whita, že?“ zasmála se.

„Zase jsi mi šmejdila v šuplíku ve stole?“

„Potřebovala jsem sešíváčku. Ta moje je zase rozbitá. Co je za tou zahradou?“ zeptala se a posvítla baterkou na plot. Byla už tma a sněžilo hodně hustě. Do toho začal foukat ostrý a silný vítr, který sních vířil.

„Houští vede až ke kolejím,“ řekl Frank a smetl ji z ramen vrstvu sněhu, která se jí tam usadila.

„Měli bychom to projít. Třeba něco najdeme. Zjistíme, odkud mohl přijít vrah i ten bezdomovec.“

„Teď nic nenajdeš. Je tma a sníh všechno zlikvidoval. I tady už je to k ničemu,“ řekl a zazvonil mu mobil. „Zegler,“ ozval se do mobilu, když se mu podařilo svůj smartphone zmrzlými prsty donutit, aby mu spojil hovor. „Ano pane, ano. Tělo už je na cestě. Opravdu? Provedu. Děkuju,“ ukončil hovor a mobil schoval do kapsy.

„Haló! Všichni mě poslouchajte!“ zvýšil hlas tak, aby ho slyšeli úplně všichni. „Žene se na nás vánice! Pokud jste někdo něco našel, tak to vezměte a pryč odtud!“ řekl Frank a všichni pospíchali, aby byli z místa činu co nejdříve pryč.

„Ale Franky, nemůžeme odtud tak rychle vypadnout!“ namítala Laura. „Nemáme vůbec nic!“

„Volal mi vrchní komisař a dal mi na starost odtud dostat všechny lidi. Nebudu tě tu vykopávat, až ta vánice přejde. Co tu chceš najít? Stopy zaváté sněhem? Otisky prstů zničené sněhem? Máme toho relativně dost. Máme spoustu fotek, máme vlákna z plotu, máme tělo a máme toho bezdřáka. Jindy nemáme ani polovinu.“

„Ok,“ zvedla ruce ke kapitulaci. „Sejdeme se v kanclu?“

„Jo, padej. A jeď opatrně,“ popostrčil ji před sebe. Frank odcházel z místa činu mezi posledními. Policisté místo zapečetili a všichni ujížděli pryč.

Vyšetřovatelé akorát zaparkovali před budovou komisařství, když k nim přišla vichřice. Vítr byl tak silný, že znemožňoval Lauře zavřít dveře od auta. Nepříjemně hvízdal. Šlehal do tváří a vířil sníh tak, že nebylo vidět ani metr před sebe. Frank přispěchal Lauře na pomoc s autem, chytl ji za ruku, aby jí vítr neodfoukl a rychle vběhli do budovy komisařství.

„Dobrý?“ zeptal se a podíval se ven. Panovala tam sibérie. Bílá tma.

„Jo,“ oddychovala Laura.

„Horká káva a čaj?“ navrhl Frank a zamířili do druhého patra, kde byla jejich společná kancelář. Po vstupu do kanceláře Frank ihned zapínal rychlovarnou konvici a Laura sedla k počítači a ještě v kabátě a se zmrzlými prsty se přihlašovala do policejní databáze. Zadala vyhledávací parametry a pak si svlékla mokrý kabát a hodila ho přes

stůl. Frank jí kabát pověsil k topení a položil před ní hrnek čaje s vůní bergamotu, ze kterého stoupala pára.

„Díky,“ řekla, aniž by odtrhla oči od monitoru.

„Černý trh s orgány?“ nakoukl jí přes rameno.

„Jo. Ale nic tu není. Myslíš, že Eddie už začal pitvu?“

„Ten si možná tak stihl zapálit brko,“ řekl s opovržením. „Hele, co tohle?“ řekl a ukázal na monitor.

„Hmm, nějaký Franz Müller. Zabil osmnáctiletou holku kvůli ledvině pro svou nemocnou ženu.“

„Teď ale sedí a ještě dlouho bude,“ dodal Frank k informaci, kterou databáze našla.

„Tohle bude případ na dlouho. Zmizelé orgány jsme tu dlouho neměli.“

„Vyhládlo mi. Jdu sehnat něco k jídlu,“ řekl Frank a odešel z kanceláře. Sotva za sebou zavřel dveře, tak se Lauře rozdrnčel telefon. Podívala se na displej, kde svítilo jméno Ben. Laura hovor přijala: „Ahoj zlato. Kde jsi? Jsi v pořádku?“ zeptal se Lauřin muž.

„Jsem v práci. Mám nový případ, ale pokusím se domů dorazit ještě dneska. Teď v noci toho moc nesvedu.“

„Tak fajn buď opatrná. Venku je hnusně.“

„Jo. Já vím.“

„Tak pa,“ řekl a ukončil hovor.

3. Někdo se znalostmi anatomie

Laura přišla domu až po půlnoci, když ustala vánice. V šest hodin už zase vstávala. Byla oblečená a připravená do práce.

„Dobré ráno, Lauro. Ty už jsi vzhůru?“ řekl Ben, její manžel a políbil jí na spánek.

„Brr, jsi studený. Byl jsi venku?“ oklepala se pod jeho dotykem.

„Byl jsem odhrabat tvoje auto a cestu k němu. Přes noc se ze všech aut stala iglú.“

„Děkuju. Dnes na mě nečekej, hm?“

„Složité případ?“

„Přála bych si, aby nebyl, ale bude,“ řekla a oblékala se do bundy.

„Počkej,“ spěchal pro termohrnek, ve kterém byl už připravený čaj a podal ho Lauře.

„Děkuju. Ahoj,“ políbila ho na rty a odcházela z domu. Ben říkal pravdu. Z aut se stala iglú, ale silničáři se činili. Ulice byly dobře průjezdné.

Laura vešla do kanceláře. Tam už seděl Frank a četl si nějaké papíry.

„Ahoj, ty už jsi tu?“ Svlékala si červenou bundu, která ji sahala jen lehce pod zadek. Pod bundou měla levandulově fialový svetr a tmavé džíny.

„Ahoj Lauri. Jsem tu první jako vždycky. Mám pro tebe pár informací.“

„Super. Tak sem s nimi.“

„Majitelka té zahrádky 23 pohřešuje svého vnuka. Jmenuje se Berta Hallová. Poslala svého vnuka zkontrolovat, jestli jim v boudě nenocuje bezdomovec. Tady je jeho fotka,“ řekl a podal jí fotografii, na které byli tři chlapi. Všichni tři stáli na stupních vítězů. Na sobě měli jen plavky, koupací čepice a na krku medaile.

„To je naše oběť!“ vykřikla Laura vzrušeně.

„Jo. Jmenuje se Hans Hall. Je mu dvacet jedna let. Podle té fotky asi závodně plave. Jeho rodina ho dnes přijde identifikovat. Mám ale další zprávu.“

„Jakou?“

„Přišla analýza těch vláken z plotu.“

„Prosím, řekni, že nejsou oběti,“ zaúpěla Laura a zalévala si nový čaj.

„Proč si děláš další čaj?“ zeptal se, když si všiml ještě plného termohrnku.

„Tenhle mi udělal Ben. Šípkový bez cukru,“ řekla a do nového, earl greye si dávala už pátou lžičku cukru. „Co ta vlákna? Čí jsou?“

„Oběti nejsou,“ řekl a Laura si oddychla. „Jsou to umělá vlákna z kožešiny, co se dávají na kapuce. Dámské i pánské.“

„Hmm, bezva,“ řekla bez jediného náznaku nadšení. „Máš další zprávy?“

„Dredáč má hotovou pitvu.“

„Bezva, rozdělíme se?“

„Já za dredáčem nejdu.“

„A já zase nemám náladu na utěšování pozůstalých. Dám si s Eddiem jointa,“ řekla a vylila obsah termohrnku do umývadla a přelila si tam čerstvý čaj. S cukrem. Se spoustou cukru. Frank jel za babičkou oběti a Laura se vydala za patologem.

...

Soudní lékařství patřilo k univerzitní klinice, která byla od komisařství vzdálená zhruba třináct minut jízdy. Tentokrát byla po třinácti minutách jízdy stále na silnici. Ne všude byly silnice očištěné a tak se jízda protáhla. Ze Slunečné ulice sjela na Lindwurmskou, kde na přechodu pouštěla děti s aktovkami na zádech. Na kluzkém přechodu jedno dítě uklouzlo a na přechodu upadlo. Laura se rychle odpoutávala od bezpečnostního pásu, aby dítěti pomohla. Než to ale udělala, tak dítě bylo na nohou a spolu se svými kamarády se hlasitě smálo a uhánělo do školy. Laura se zase připoutala a odbočila na Ziemsenovu ulici, kde viděla cíl své cesty.

U závory, kterou se do areálu vjíždělo, ukázala svůj průkaz a byla vpuštěna dovnitř. Zaparkovala na obvyklém místě a vstoupila do budovy soudního lékařství. Pitevny sídlily v suterénu. V místnosti tomu určené, zvané filtr, se oblékla do zeleného empíru a vešla na pitevnu.

„Eddie?“ zavolala, protože nikoho neviděla. Na pitevně byly dva stoly. Oba byly zakryté prostěradlem a pod oběma se rýsovala lidská těla.

„Už jdu!“ Uslyšela lékařův hlas a za chvíli se objevil. Dredy měl svázané na temeni hlavy do ohonu. Tím, jak byly tvrdé a neforemné, tak mu různě trčely do stran jako křoví.

„Ah, komisařko Angelová, vy jdete kvůli vykuchanému Jackovi?“

„Jackovi?“ zeptala se nechápavě Laura.

„No. Ten kluk bez ledvin.“

„Jo ten! Tak ten se jmenuje Hans.“

„Aha, tak už víme totožnost, to je fajn,“ řekl a přišel ke stolu blíže ke dveřím a odhrnul prostěradlo jen ke klíčním kostem, aniž by zvedl hlavu od svých desek s papíry.

„Takže smrt nastala včera kolem páté večer. Tady jsou jeho rentgeny. Vidíte?“ zeptal se a ukázal na rentgenový snímek lebky.

„Vidím, ale ne naší oběť,“ promluvila Laura.

„Cože? Vždyť mám správné rentgeny. Tady to je. Jasná impresivní fraktura lebky.“

„Rentgen máte možná dobrý, ale tělo ne.“

„Ježkovy voči!“ vykřikl, když si všiml, že místo mladého muže stojí nad starou ženou, jejíž mrtvé tělo nevábně zapáchalo. „Pardon, spletl jsem si stůl. Tuhle paní vytáhli dnes ráno z Ammersee. Je už trochu nafouklá,“ řekl a mrtvou ženu zakryl zpět. Přešel k druhému stolu, odkryl prostěradlo a oddechl si, že se nyní dívá na správné mrtvé tělo. Na tělo jednadvacetiletého sportovce, Hanse Haala.

„Takže, mluvil jste o impresivní fraktuře.“

„Ano, temporální kost je zlomená něčím těžkým a hranatým. Úlomek kosti přetl důležitou cévu a nastalo subdurální krvácení. Pak přišlo bezvědomí.“

„A pak ho rozřízl?“

„Asi ano. Řez byl vedený přesně. Je dokonale rovný, od shora dolů provedený velmi ostrým předmětem.“

„Kuchyňský nůž?“ zeptala se a Eddie zavrtěl hlavou.

„No, nemyslím si. Ten, kdo to udělal, musel znát velmi dobře anatomii. Přívodné a odvodné cévy k ledvinám jsou zaškracené a svaly odhrnuté tak, aby byl co nejlepší přístup k ledvinám. Kdyby to udělal nějaký fušer, asi bychom to nepoznali hned na první pohled, že je nemá. Nechtěl, aby mu vykrvácel, proto ty zaškracené cévy. Věděl

přesně, co musí udělat. Jen nevím, proč nezvolil abdominální přístup. Tedy břichem.“

„Doktor?“ zeptala se Laura přiškrceným hlasem.

„Nebo zkušená sálová sestra. Jako nástroj bych klidně řekl skalpel. Je to totiž tenký, ale velmi ostrý řez.“

„Třeba nezvolil přístup přes břicho, protože když šel zezadu, je asi menší riziko, že mu tam začne něco krvácet, ne? Našel jste na tom těle něco podezřelého? Nějaká vlákna? Vlasy? Cokoliv?“

„Vůbec nic. Když jsme ho svlékali, nic zvláštního na něm nebylo. Jeho věci už jsou v laborce.“

„Tak jo. Kdybyste si ještě na něco vzpomněl, tak mi dejte vědět.“ řekla, vzala si pitevní zprávu pro kriminálku a odcházela.

„Přinesl jsem oběd!“ hlásil Frank, když vešel do kanceláře a položil na stůl igelitovou tašku s logem čínské restaurace.

„To já taky,“ řekla a kývla směrem k polystyrenovým krabičkám, ve kterých přinesla oběd ona.

„Aha. To nevadí. Stejně mám hlad jako vlk,“ pověsil si svůj černý kabát na věšák.

Věděl, že Lauře se v tomto kabátu velmi líbí. Nenosil ho ale často, aby se jí neokoukal. Namířil si to přímo ke své kolegyni a voněl si k jejím vlasům a oblečení.

„Co to děláš?“ seděla strnule na židli.

„Žádnou marijánu necítím.“

„Žádnou jsem ani neměla. Tak co ses dozvěděl?“ zeptala se a vzala si krabičku s čínským jídlem, kterou ji Frank podal. Poděkovala a ze svého šuplíku ve stolu si vyndala vidličku.

„Nechceš hůlky?“ zeptal se a jednu z tašky vyndal.

„Ha, ha. Víš, že hůlkami jíst neumím.“

„Ok. Takže Hans studoval zde na univerzitě učitelství pro základní školy, obor tělocvik, matematika. Závodně plaval, hrál vodní polo, volejbal a florbal. Žil s babičkou a dědou, kteří ho vychovali. Matka zemřela na následky autonehody, když mu byly tři roky a otec je neznámý. V jeho pokoji bylo plno diplomů a medailí ze závodů.“

„Problémy ve škole?“

„Byl mezi pěti nejlepšími studenty ročníku.“

„Problémy s děvčaty?“

„S tím se prarodičům nesvěřoval, ale to zjistíme z jeho počítače. Už ho technici prolézají. Co dredáč?“

„Náhodou je docela v pohodě.“

„Řekni mi raději, co zjistil,“ řekl Frank a dal si do pusy sousto jídla.

„Tak Hanse nejdříve omráčili.“

„Tím kladivem do spánku?“

„Přesně tak. Kost ulomená z lebky přeťala cévu, začal krváčet, nastalo bezvědomí a pak ho ten někdo rozřízl. Podle Eddieho to byl někdo se znalostmi anatomie a skalpelem. Cévy k ledvinám byly zaškrcené, aby nevykrvácel a svaly přetnuté v tom nejideálnějším místě zezadu pro přístup k ledvinám.“

„Takže doktor?“

„Nebo zkušená sestra.“

„Tak co si prověřit doktory v nemocnicích?“ navrhl Frank. „Až se najíme,“ dodal, když se střetl s Lauřiným pohledem hladové vlčice.

Oba komisaři, Angelová i Zegler prošli automatickými dveřmi do atrie nemocnice. Frank zabočil k informacím, ale Laura ho zatáhla za rukáv a vedla k výtahům. Zmáčkla tlačítka na všech čtyřech výtazích a čekala, který přijede jako první.

„Zapomněl jsem, že to tu znáš jako svoje boty,“ řekl a nechal ji nastoupit do výtahu.

„Dá se říct,“ řekla a stiskla tlačítko s číslem patra. Výtah zastavil ve třetím patře a Frank s Laurou vystoupili na oddělení chirurgie.

„Lauro!“ uslyšeli zprava mužský hlas. Laura svého manžela poznala po hlase okamžitě. „Lauro? Co se stalo? Je ti něco?“ zeptal se Ben a svou ženu objal.

„Neboj se. Jsem tu pracovně,“ uklidnila ho.

„Jo aha. Ahoj Franku,“ kývl na něj Ben. Frank mu na pozdrav odpověděl, ruce měl u toho hluboko v kapsách a díval se, jak Ben hladí svou ženu po vlasech, sahá ji na zrůžovělou tvář a líbá jí na rty. Tohle si přál Frank dělat už dva roky. Od doby, kdy byl z kriminálky v Hamburku převelen sem do Mnichova. Místo toho se jen mohl dívat, jak to dělá její slizký manžel v bílém plášti s perfektně učesanými blond vlasy a profesionálně upraveným obočím.

„Uvidíme se doma?“ zeptal se Ben Laury.

„Pokusím se přijít v nějakou rozumnou dobu.“

„Tak jo. Musím jít. Jdu na sál. Tak pa,“ políbil jí a odcházel. Laura počkala, až její muž zajde a řekla: „Víš co, Franky? Možná bude lepší, když si ty nemocnice rozdělíme. Přeci jen jich je tu dost. Když se rozdělíme, bude to rychlejší. A asi se mi nechce vyslyšet zdejší doktory, když jich většinu znám osobně.“

„Tak jo. Zavolám vrchnímu komisaři, aby nám na to ještě někoho dal, a pak si brnkne,“ řekl a Laura se otočila a zmizela ve výtahu.

Frank se představil a ukázal svůj průkaz sestře na informacích. Zeptal se rovnou na primáře. Za pár minut už Frank seděl v jeho pracovně.

„Primáři Steine, jsem tu kvůli vyšetřování vraždy. Rád bych mluvil s vašimi doktory.“

„Vražda? Vy si myslíte, že někdo odtud by mohl vraždit? Dám za své doktory ruku do ohně!“ řekl primář chirurgie, muž po padesátce s šedými vlasy a vousy udržovanými na bradě do špičky.

„Potřebuji informace. Kdo je u vás zodpovědný za odběr orgánů?“

„To dělá výhradně doktor Knox.“

„A mohl bych s ním mluvit?“

„Dnes má službu na akutním příjmu,“ řekl, když se podíval do rozpisu služeb lékařů.

„Děkuji. Kdo všechno sloužil včera?“

„Tady máte rozpis celého týdne,“ řekl primář a podal mu list papíru, do kterého se před tím sám podíval. Frank nahlédl a zjistil, že zrovna primář nesloužil.

„Děkuji. Ještě jednu otázku. Kde jste byl včera kolem páté a šesté?“ neodpustil si Frank tuto otázku. Vždy si při ní připadal jako inspektor Colombo, akorát bez té jeho tajemné ženy, kterou nikdo nikdy neviděl.

„U syna na oslavě druhých narozenin mého vnuka. Sešla se celá rodina,“ řekl, aby Frank pochopil, že alibi má. Frank se s ním tedy rozloučil a vydal se na akutní příjem.

Doktor Knox byl sympaticky vyhlížející čtyřicátník s hladce učešaným culíkem a dvoudenním strništěm na tváři. Frank mu vylíčil, o co jde a po doktorově žádosti mu ukázal i fotografie z místa činu.

„Ano, rozhodně to mohl udělat doktor nebo sestra, ale myslím, že hledáte na špatném místě. Pochybuji, že by tohle udělal někdo z nemocnice. Kterékoliv. I když, člověk dneska nikdy neví,“ pokrčil rameny.

„Co jste dělal včera?“

„Byl jsem doma. Vždycky, když mám službu na telefonu, tak jsem jen doma. Můžete se zeptat manželky, dětí i souseda, který si přišel půjčit vrtačku.“

„V pořádku. Děkuji za váš čas.“

„Není za co. Rád vám pomůžu, když bude třeba.“

„Děkuju. Hezký den,“ řekl Frank a namířil si to za ostatními lékaři, kteří v době vraždy nesloužili.

4. Bez alibi

Frank se s Laurou sešel až v pozdních odpoledních hodinách v kanceláři. Oba se vrátili bez jediné stopy. Frank si připravoval kávu a Laura cvakala na klávesnici, když někdo zaklepal. „Dále!“ zvolal Frank.

„Dobrý den,“ pozdravila dvojice policistů.

„Áh, vy jste posila od vrchního komisaře,“ uhodl Frank.

„Ano, jsem Walter Schüller a tohle je kolegyně Jasmin Gründewaldová.“

Walter Schüller byl pohledný třicátník s hnědými, lehce vlnitými vlasy a tmavě hnědýma očima. Měl úzké rty a širokou bradu.

„Prošli jsme zbytek nemocnic tady ve městě, soukromé kliniky, ambulance a veškeré pohotovosti. Nikde ani stopa. Tady jsou veškeré seznamy a služby lékařů, ale všichni mají alibi,“ podával je Frankovi, ale Laura mu je vzala dříve než Frank.

„Fajn, strážníku Schüllere, společně s kolegyní Gründewaldovou zajdete za kamarády a spolužáky naší oběti. Pokud to bude možné, vyslechnete i jeho zubaře, lékaře, kadeřníka a každého, kdo ho znal. Je to jasné?“

„A-a-ano,“ vykoktala policistka Gründewaldová. Jasmin byla mladičká černovláska s výrazně nalíčenýma očima, plnými lesklými rty a velkými prsy. Její knoflíky na košili drželi jen tak tak. „Vrchní komisař říkal, že nás dává k těm nejlepším. Že se od vás hodně naučíme.“

„Budeme se snažit,“ řekl Frank topící se ve výstřihu mladé policistky. „Už jste někde pracovala?“

„Ne, jsem čerstvě po akademii,“ zamrkala na něj Jasmin dlouhými řasami.

„A to jste si vraždy vybrala dobrovolně?“

„Ano, komisaři.“

„Žádný komisař. Jsem Frank. Budeme spolu každý den pracovat, tak si můžeme tykat, ne?“ nabídl jí tykání, ale ještě ani nezjistil, jak vypadá její obličej. Její plná ňadra snažící se dostat z oblečení ven ho hypnotizovala.